

Szeged új díszpolgára Pintér Sándor

2017-05-19 15:56:37

A hagyományoknak megfelelően Szeged Napján díszközgyűlést tart a képviselőtestület, ahol új díszpolgárt avatnak és kitüntetésekkel adnak át a városért sokat dolgozó és tevékenykedő szegedieknek. A közgyűlésről folyamatosan tudósítunk, tartsanak velünk.

16.00

Zsúfolásig megtelt a városháza díszterme az ünnepi eseményre, a kitüntetettek mellett az érdeklődő szegediek, és a testvérvárosok képviselői is a vendégek között vannak. Az ülés hamarosan kezdődik.

16.05

Harsonaszóra bevonultak a zászlóvivők Szeged és az unió zászlajával, valamint a nemzeti lobogóval. Őket Botka László polgármester és felesége, valamint az új díszpolgár professor Pintér Sándor követte.

16.06

Az ünnepség a magyar és az unió himnusz eléneklésével indult. Ezt követően ifjú Ábrányi Kornél Szeged című versét Pataki Ferenc színművész mondta el. Majd Kónya Krisztina operaénekes Puccino Tosca című operájából énekelt el egy áriát.

16.15

Ezt követően Botka László polgármester lépett a pulpitusra és kezdte el ünnepi beszédét.

Csaknem háromszáz - egészen pontosan 298 esztendeje - tavasztájt különös szelek fújtak a Tisza-Maros szöge felől.

Szabad szelek - melyek a bizakodást, a reményt emelték szárnyaikra.

Szelek, melyek harminc év után megfordultak és végre ígéretet hordoztak: a siker, a megvalósulás ígértét.

Ezen a mindig szép májusi napon születésnapot ünneplünk, Szeged szabadságának ünepét. Ám sokszor megfeledkezni látsunk arról a hosszú és kemény küzdelmekkel teli útról, mely ideáig elvezetett.

Pedig nem volt könnyű. 1690-et írtunk, amikor az első, óvatos kísérletek történtek arra, hogy Szeged visszakapja azt, ami az övé. Ahogyan akkor mondták: „jogaiba visszahelyeztessék, sérelmei orvosoltassanak”.

Nem mást szeretett volna a mi szép városunk, mint önállóságot, polgárai emberi méltóságot, a közös ügyekben közös döntést, s a közös döntések felelősségének közös viselését.

De lépten-nyomon akadályokba ütköztek.

Hol a helytartósági hatalmasságok kiskirálykodása, hol a királyi kamara ármánykodása, hol a mindenkori hatalomnak megfelelni akarók túlbuzgalma gáncsolta a szabadság s az igazságosság híveit - akiknek egyre inkább meg kellett küzdeniük a kétkedőkkel, a beletörődőkkel, a minden helyzettel megalkuvókkal is.

De nem lennének Szegeden - s nem lennének szegediek - ha nem tudnánk, ez a közösség sem 300 éve, sem most nem arról volt híres, hogy céljait fel-, magát pedig megadná.

És tett egy újabb, és újabb, és még újabb lépést - és követeket küldött a kamarába, a diétára, bizonyítékokat gyűjtött, közbenjárást sürgetett, meggyőzött - és győzött.

1719 tavaszán immár érezhetően valami megmozdult, „valami volt a levegőben”.

És láss csodát: május végére a bizakodás és a remény szabadon szárnyaló szele fölemelkedett - és hátán hozta a jövő, s az önrendelkezés zálogát: a királyi szabadságlevelet.

Minden megváltozott.

Az a város, melyről 298 éve elmondták, leírták, hogy „... polgárai valódi és kétségtelen nemesekként vétessenek számba”, hogy a „...közadók szabad királyi város módjára legyenek kötelesek megadni”, „...jövedelmei által a kiadásokon könnyebben tudjon felülkerekedni, s azt követően tökéletesebb állapotba kerülhessen” azóta is, ma is hasonló kihívások előtt áll.

Hiszen mi mást jelentene a XXI. században, Európában a „nemesekként számba vétetés”, mint az emberi méltóság tisztelgetését, a demokrácia kiteljesedését, a közös gondolkodás felelősségét és fontosságát?

Mi más lehetne a „közadók szabad királyi város módjára” való megfizetése, mint a minél hatékonyabb, minél igazságosabb köztelherviselés?

És mit vállalt ma Szeged város vezetése, ha nem a „kiadásokon való felülkerekedést” és a város „állapotának tökéletesítését”?

A példa történelmi - a feladat mai.

Nem másnak - nekünk kell megoldani. Akkor is, ha ez olykor nehezebbnek tűnik, mint gondolnánk - s akkor is, ha olykor szembefúj a szél.

De a 300 éves példa bizonyítja: a szembefújó szelek előbb-utóbb megfordulnak, ha nem meghátrálunk, hanem farkasszemet nézünk vele.

Szeged pedig mindig, minden időben fölvette ezt a kesztyűt.

Pusztíthatott itt Nagy Árvíz - Szeged „szebb lett, mint volt.”. Jöhetett Trianon traumája - Szeged ebből ocsúdva egyetemi város és kulturális, tudományos centrum lett.

És fújhat akár forgószél is - itt, a Tisza partján másfél évtizede töretlenül épül az ország legsikeresebb európai uniós régióközpontja.

Hölgyeim és Uraim,

Szeged sikere nem szavakban, nem gátlástalan propagandában, hanem kézzelfogható tényekben és tettekben mérhető. Az a 300 milliárd forint, amellyel mindannyian gazdagabbak lettünk, már itt van. Autópályákban, tömegközlekedésben, megszépült iskolákban, közművelődési intézményekben, XXI. századi klinikában, megújult lakótelepekben, biztonságos tiszai partfalban, átépített közterekben.

És ez természetesen nem minden. Hiszen bármit s bármennyit teszünk városunkért, egymásért - soha nem mondhatjuk: készen van. Egy élő közösségben, egy városban mindig több a megoldandó feladat, mint a megoldott.

Így építkezünk tovább. Folytatódik lakótelep-rehabilitációs programunk, ezúttal Odessza és Belső-Tarján közösségi tereivel. A belváros rekonstrukciója a Tisza mindkét partján: az újszegedi Ligettől a Móra múzeum előtti téren át a Stefániáig a „zöld város” koncepció jegyében történik majd - még több parkkal, fával, virággal, szökőkúttal. Már tart az átépítés több háziorvosi rendelőben, Kiskundorozsma pedig vadonatúj egészségházat kap. Tucatnyi óvodában, bölcsődében teremtünk jobb körülményeket, és építünk, felújítunk utakat, járdákat, parkolókat: a legmodernebb, napelemes parkolóórákkal megújítjuk a nehézkes parkolási rendszert.

És tudjuk azt is: egy város nem csak kő és beton.

Hiszem, hogy a jövő - s a biztonságos jövő kulcsát tartjuk a kezünkben, amikor gazdaságunkat, munkahelyeink szerkezetét a XXI. század követelményeinek megfelelően kutatásra, innovációra, számítástechnikára és szolgáltatásokra alapozzuk - hiszen ez az, amire szükség van s még inkább ez, amire szükség lesz.

Már nem épül, hanem fölépült és fokozatosan mozgásba lendül gazdaságunk európai jelentőségű zászlóshajója, a magyar „Szilícium Völgy”, a lézerközpont. Irodaház emelkedik a legmodernebb számítástechnikai cégeknek a Tisza partján, itt van a BP, a világcég, nagy volumenű szolgáltató központjával, és mindez korszerű, biztonságot, karriert, jövedelmezőséget biztosító munkahelyek tucatjait, százait és ezreit jelenti.

Egy város nem csak kő és beton - mondtam az imént.

Közösség is, megtartó erő. Melyben a szolidaritás, az igazságosság azt is jelenti: felelősek vagyunk egymásért. Kezet nyújtunk a lemaradónak, a botladozónak - szárnyakat adunk a kiemelkedőnek, a sikeresnek.

A kormány, a hatalom az utolsó fillérig elvette - mi az utolsó fillérig pótoljuk a szociális támogatásokat, mert bármilyen erőfeszítésbe kerül, nem maradhatnak segítség híján a nélkülözők. Mi - az országban egyetlenként és egyedülállóként hirdettünk szociális bérlakás programot, és költöztetjük immár a kétszáznegyvenedik családot megfizethető és felújított otthonba, mert tudjuk: a méltó lakhatáshoz való jogot nem papírra vetni, hanem megteremteni kell.

Mi nem csak örülünk minden egyes újszülöttnak, de anyagilag is támogatjuk őt és a családját, mert mi leszünk gazdagabbak, mindnyájan a gyarapodó Szegeddel.

Így, mindennel együtt lesz a mi városunk egy szép és értelmes, nagy vállalásban és vállalkozásban valódi európai közösség. Olyan otthon, ahol eltérő szokású, neveltetésű, hitű és világnézetű emberek élnek, de a szabadság, a demokrácia, az igazságosság és a szolidaritás közös fundamentum, - a tehetség, az akarat, a teljesítmény, a minőség pedig közös mérték.

Otthon, ahol - ha jól csináljuk - a hétköznapokat nem túlélni kell - hanem megélni érdemes.

Hölgyeim és Uraim,

az előbbieken úgy fogalmaztam: egy város akkor óvja és tiszteli polgárait, ha kezet nyújt a lemaradónak, a botladozónak - szárnyakat ad a kiemelkedőnek, a sikeresnek.

Igen, az utóbbi is kötelesség - egyik legszebb, legfontosabb kötelességünk.

Megbecsülni a kiemelkedőt, a példamutatót, köszönetet mondani mindazoknak, akiknek lelkéből leledzik mindaz, amit szegediségnek hívunk.

Akik az átlagnál többet adtak annak a városnak, mely szellemével fölemel és világgá repít, de szeretetével visszahúzza és magához ölel. Akik tudása, tehetsége, szorgalma fundamentum, amelyre építünk - és oszlop, mely tartja fölöttünk a magas eget.

16.26

Ezt követően Botka László méltatta a város új díszpolgárát.

Így elsőként kell fejtegetnünk **Pintér Sándor**, az orvosprofesszor előtt.

Volt valaha egy oktató az orvostudományi egyetemen, aki tanítványainak azt mondta: úgy viselkedjétek, hogyha meglát benneteket a beteg környezete, csak annyit mondjon: „már nem lehet baj, hiszen itt van a doktor úr”.

Pintér Sándort meglátva családok, édesanyák százai sóhajthattak föl megkönnyebbülten: „nem lehet baj, hiszen itt van a doktor úr.”

Igen, a professzor mindig „ott” volt. Ahol a legdrágább és lelegelesebb kincseink, apró újszülött, korán érkezett gyermekeink szorultak segítségre. És nemcsak higgadtsága, szelíd mosolya és hatalmas szakmai tudása oszlatta a szülői félelmeket. Megátalkodott tenniakarása, szervezőkészsége arra sarkallta, hogy másokat is, minél többeket bevonjon a koraszülött mentésbe, hogy kiterjessze, egységesítse, folyamatosan fejlessze ezt a munkát. Ha mindazok most itt lennének, akiket életük első, veszélyes hetein az ő általa vezetett alapítvány segített át, bizony, nem férnének el a Széchenyi téren. Közel húszezren vannak.

És velük, helyettük mondhatjuk, hogy Professzor Úr,

hála és köszönet, köszönet érte.

16.30

A folytatásban pedig a város új kitüntetettjeit köszöntötte a polgármester.

És legyünk büszkék a természettudósra, **Vígh László** professzorra, aki pályája kezdetén még csak nem is sejtette, hogy Szeged jövőjével jegyzi el magát. Ő az, aki a város életében immár meghatározó tudományág, a negyedik, XXI. századi Szeged kitörési pontja: a kutató vegyészet, biokémia, növényélettan kiemelkedő alakja, nemzetközi hírű, ismert és elismert művelője. És ő az is, aki nem csak műveli, de népszerűsíti, szervezi is a tudományos pályát – szélesre tárva a kutatás kapuit.

Köszönet, köszönet érte.

Aki nem tudja, mi az az irodalmi újítás, amit „szótárregénynek” hívunk, az is biztosan emlékszik a Por-ra és vele persze Porlódra, ami **Temesi Ferenc** író keresztgyereke. És tőle jegyezhetjük meg azt is, hogy a szögedi beszéd olyan különleges érték, amit „a pestiek még gúnyolni sem tudnak rendesen”.

Temesi Ferenc Porlód óta hosszú utat tett meg – ám mint Ady föl-földobott köve, rendszeresen visszatér. Az első Szegeden született Kossuth díjas írónak

köszönet, köszönet érte.

„Ahány nyelvet beszélsz, annyi embert érsz” – ugyan, ki ne hallotta volna ezt a bölcsességet fiatal korában? Nos, **Bálint István** tanár úr nyilván nem engedte el a füle mellett, mert nem kevesebb, mint 11 nyelvet sajtátított el életpályája során. A Kiváló Pedagógus, az Oktatásügy Kiváló Dolgozója áldozatos nevelő is, hiszen évek óta szeretettel segíti az írási-olvasási nehézségekkel küzdő, botladozó gyermekeket.

Köszönet, köszönet érte.

Csongrád megyében aligha van vállalatigazgató, cégvezető, gazdasági menedzser, aki nyugodtan hunyta volna le a szemét, ha másnapra egy **Fekete Klára** nevű, törekeny újságíró volt bejelentve hozzá. Igen, ő volt az, aki úgy ismerte a megye gazdaságát, mint a tenyerét, munkáiban tüélesen tárta fel hibákat és hiányosságokat, s a gazdasággal együtt évtizedek társadalmi változásairól is pontos képet rajzolt. A Príma díjas zszurnalisztának

köszönet érte.

Programtervező matematikusi diplomát szerezni manapság az egyik legnépszerűbb pályakezdés – ám amikor **Hatvani László** professzor vette át az erről szóló elismerést, merész dolognak számított. Hisz a tudósok még azon vitatkoztak, lesz-e valaha kisebb egy számítógép, mint egy hűtőszekrény. A professzor úr, ha tetszik, a jövőre szavazott érdeklődésével, ami az évtizedek során csak egyre mélyült és szélesedett, mely nagyszerű külföldi vendégprofesszori állomásokon át az akadémikussáig röpitette. Hírünket vitte a világba az Egyesült Államoktól Belgiumig:

köszönet érte.

„Majd kigyógyulsz belőle” – mondják gyakran a realista szülők a kislányoknak, amikor azok színésznői pályáról, színházi karrieréről álmodoznak. Igen ám, de vannak gyógyíthatatlan álmok: **Kancsár Orsolya**, aki már 16 éves korában a Szegedi Nemzeti Színház deszkáira lépett, soha nem gyógyult ki a színház szeretetéből. Szerencsénkre – mondhatjuk, hisz így lett nekünk Pincészínházunk, Várjátékaink, sok-sok hézagpótló, különleges színházi élményünk és egy fáradhatatlan színházi szervezőnk, színészünk, rendezőnk, színházi oktatónk.

Köszönet érte.

Hófehér, bozontos üstök, egy jellegzetes bőrkabát, örökké mosolygó szemek: nem így képzeljük a rend szigor őrét, a parancsnokot, a rendőr ezredest. De mint tudjuk, a látszat csalóka: ahol **Szóke Péter** megjelent, ott egyaránt volt félnivalója a piti csínytevőnek és – az ő szavaival – a „nagy gazembereknek” is. Elévülhetetlen érdemei vannak abban, hogy vezetése alatt Szeged népe nyugodtan alhatott – s lettünk az ország legbiztonságosabb városainak egyike.

Köszönet, köszönet érte.

Mézza család, János vitéz, Gusztáv ...egy nemzedék nőtt fel a rajzfilm-sorozatokon, miközben a műfaj magyar képviselői – csendben – világhírűvé váltak. Elismerésre méltó szerepe van ebben **Tóth Pál-Pajának** is, aki a műfaj technikai megújításánál is bábáskodott. Külföldön, Belgiumban talált rá a számítógép s a három dimenzió adta lehetőségekre, s ma Szegeden hasznosítja és fejleszti – egy 21 éve sikeres cég élén – a tanultakat.

Köszönet érte.

„Lásd, amit mindenki lát és gondolj róla olyasmit, amit ég senki sem gondolt” – a tudós kutató **Wolemann Mária** azon szerencsés kevesek egyike, aki még Szent-Györgyi Alberttől hallhatta az iménti mondatot. És valószínűleg meg is fogadta, hiszen tudományos pályája, töretlenül felfelé ívelő karrierje egyedi gondolkodásmódról tanúskodik. Berlin, New York, Párizs hosszasan marasztalta, ám ő tapasztalatait mindig hazahozta, ide, Szegedre, amely felnevelő fészke volt.

Köszönet érte.

16.35

Tisztelt Vendégeink, Kedves Szegediek,

Hölgyeim és Uraim!

Van okunk az öröme: nagyszerű teljesítmények előtt hajthatunk fejet.

Valamikor a XVIII. század végén egy Hegel nevű filozófus azt mondta: ahhoz, hogy valami megváltozzon, valamit meg kell változtatnunk.

Ma köszöntött kiválóságaink – mindannyian – megváltoztattak valamit.

Nyomukban, példájukon ránk is feladat vár.

Ha azt szeretnénk, hogy forduljon a szél – a szelet meg kell fordítanunk.

298 esztendeje ez a város arra várt, hogy „jogaiba visszahelyeztessék, sérelmei orvosoltassanak”. Ma sokan, nagyon sokan várunk arra, hogy jogainkba visszahelyeztessünk, sérelmeink orvosoltassanak.

De hittetl hisszük és akarjuk, hogy a megforduló szél ezúttal is, mint 1719. tavaszán, a bizakodást, a reményt s a szabadságot hozza a hátán.

Boldog születésnapot büszke, szép, szabad, európai Szeged - zárta ünnepi beszédét Botka László.

16.38

Ezt követően a kitüntetések átadására került sor, amely keretében valamennyi kitüntetett életútját ismertették.